

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1739/22
10.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Милетић, адвокат из Сокобање, Стевана Мокрањца бр. 12, против тужених ББ, мал. ВВ и мал. ГГ, чији је законски заступник мајка ББ, све из ..., чији је пуномоћник Милорад Јовишевић, адвокат из Панчева, Змај Јове Јовановића бр. 5в, ради дуга, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П 1162/2021 од 23.12.2021. године исправљене решењем истог суда П 1162/2021 од 11.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 10.4.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 1162/21 од 23.12.2021. године исправљена решењем Основног суда у Панчеву П 1162/2021 од 11.10.2023. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Панчеву П 1162/21 од 23.12.2021. године исправљене решењем истог суда П 1162/2021 од 11.10.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужене ББ, мал. ВВ и мал. ГГ све из ... да тужиоцу АА из ..., солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 303.120,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом исправљеном решењем истог суда под истим бројем од 11.10.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па су обавезене тужене, као законски наследници иза пок. ДД, бившег из ..., да тужиоцу солидарно исплате на име дуга износ од 11.000,00 евра са законском затезном каматом почев од 1.9.2013. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по

средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу потраживања законске затезне камате на досуђени износ од 11.000,00 евра за период од 31.8.2013. године до 1.9.2013. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке обавезане су тужене да тужиоцу солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 279.120,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавиле парничне странке из свих законских разлога и то тужилац побијајући је у погледу одлуке о трошковима поступка садржане у ставу трећем изреке пресуде како то произилази из навода жалбе (имајући у виду да је жалба садржала и предлог за допуну пресуде у делу става првог изреке за разлику досуђене динарске противвредности евра од средњег до најповољнијег курса НБС на дан исплате, о ком предлогу је одлучено правноснажном допунском пресудом Основног суда у Панчеву П 1162/21 од 24.5.2022. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у том делу), а тужене побијајући је у ставу првом и трећем изреке пресуде.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а да жалба тужених није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена пресуда морала укинути. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју тужене неосновано указују у жалби будући да је изрека пресуде разумљива и није противречна разлозима пресуде јер су у пресуди наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, нити о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника и изведеним доказима па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према правилном утврђеном чињеничном стању, тужилац и сада покојни ДД, супруг и отац тужених и тужена АА су познаници из Сокобање од 2009. године, где су били власници суседних непокретности. Током 2013. године ..., која фирма се бави грађевинарством а чији је власник и директор тужилац, је путем агенције за промет некретнина огласила за продају непокретност у ... у Улици ..., стамбену зграду са четрнаест апартмана, од којих седам апартмана није било у потпуности грађевинарски уређено (остало је да се изврше унутрашњи радови – молерски, гипсарски и керамичарски), а која непокретност је била у власништву фирме тужиоца у 2/3 и ЂЂ у 1/3 дела. Сада пок. ДД се заинтересовао за куповину ове непокретности, међутим, с обзиром да му је поред новца за исплату купопродајне цене био неопходан и новац за уређивање и опремање апартмана, како би могао да их издаје већ исте године, предлагао је тужиоцу да се купопродаја одложи до августа 2013. године након завршетка пољопривредне сезоне. Тужичев интерес је био да се купопродаја што пре оконча, па је између њега и покојног ДД договорено да се закључи купопродајни

уговор, да ДД исплати уговорену купопродајну цену за ову непокретност, а да ће му тужилац позајмити износ од 11.000,00 евра ради уређења и опремања седам апартмана у овој стамбеној згради, са чим се сада пок. ДД сагласио. Пок. ДД је тужиоцу показао нацрт уговора и текст изјаве о дугу са којом садржином се тужилац сагласио, пошто се у том погледу консултовао са својим адвокатом, а након недељу дана приступили су овери потписа на овим писменима.

У складу са договореним, дана 29.3.2013. године закључен је и оверен пред Основним судом у Зајечару под ОвЗ бр. 531/13 Уговор о купопродаји између продавца ... и купца ДД из ..., чији је предмет продаја 2/3 непокретности у ... у ул..., за уговорену купопродајну цену од 43.500,00 евра са уговореним роком исплате до 30.4.2013. године. Истом приликом, у том суду (дана 29.3.2013. године) сада пок. ДД је оверио пред Основним судом у Зајечару под бројем Ов 3557/13 од 29.3.2013. године потпис на претходно сачињеној и својеручно потписаној изјави којом потврђује да тужиоцу дугује новчани износ од 11.000,00 евра и да се обавезује да ће овај дуговани износ тужиоцу исплатити најкасније до 31.8.2013. године. Приликом овере уговора и поменуте изјаве у ходнику суда, тужилац је, као физичко лице, предао на руке пок. ДД износ од 11.000,00 евра на име уговореног зајма без камате. Позајмљени новац није враћен тужиоцу.

Тужилац и сада пок. ДД истовремено су уговорили да тужилац фактички изведе преостале грађевинарске радове на унутрашњем уређењу седам апартмана који нису били довршени, с тим да ове радове не изводи привредно друштво тужиоца из разлога што је у својству продавца претходно ДД продало ову непокретност па није хтело да буде извођач. Због тога је међу њима договорено да радове изведе ..., грађевинарска фирма чији је директор у то време била супруга тужиоца, а да тужилац од стране ове фирме буде ангажован као мајстор у фактичком извођењу ових радова. У складу са тим, наредног дана 30.3.2013. године, између ДД као инвеститора и ..., чији је директор ..., као извођача, закључен је уговор о извођењу радова, којим уговором је у члану 1 уговорено да су се инвеститор и извођач договорили о извођењу радова на породичном стамбеном објекту у ..., у ул. ..., који се односи на унутрашње преуређење и адаптацију постојећих инсталација, чланом 2 одређено је да је извођач инвеститору дао понуду са предмером и предрачуном радова за опремање 5 засебних јединица и касније још 2 јединице, те да инвеститор понуду прихватио. У члану 3 одређена је цена за извођење радова по понуди један и два, око 17.000,00 евра, од којих је договорена динамика исплате 5.000,00 евра по потписивању уговора, 5.000,00 евра до 20.4.2013. године све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а да ће остатак бити утврђен коначним обрачуном до 20.8.2013. године. Чланом 9 уговорено је да инвеститор исплату изведених радова гарантује непокретностима у којима се изводе радови и уколико не исплати у предвиђеном року из члана 3 овог уговора, извођач стиче право да пред надлежним судом покрене поступак за измирење свог потраживања продајом непокретности у којима су радови изведени, а која је описана у члану 1 уговора уз истовремено конституисање хипотеке на тим непокретностима у корист извођача. Чланом 11 је уговорено да сви радови који буду били неопходни, а нису обухваћени предмером и предрачуном радова извођач ће извести уз обавештавање инвеститора и по цени које су дате у предмеру и предрачуном радова, а уколико таквих позиција нема писмено ће обавестити инвеститора о количинама и ценама, а које ће бити обрачунате у крајњем обрачуном по завршетку радова. Извођач ће за све накнадне

радове давати цене инвеститору у духу доброг домаћина. Радови на грађевинском уређењу ових апартмана трајали су неколико наредних месеци и у потпуности су завршени. Цена изведених радова је у потпуности исплаћена од стране пок. ДД, сукцесивно у износу од преко 17.000,00 евра и то на руке тужиоцу лично, а не путем рачуна ... Приликом извршених исплата нису сачињаване признанице. Од 2016. године тужилац је директор ...

ДД је преминуо 06.02.2017. године и од законских наследника оставио тужене ББ, супругу и ћерке малолетне ВВ и ГГ. У поступку расправљања заоставштине иза пок. ДД, правоснажним решењем Основног суда у Панчеву О 560/17 од 20.6.2017. године и у поступку расправљања накнадно пронађене заоставштине правоснажним решењем Основног суда у Панчеву О 2720/17 од 15.11.2017. године, за јединог наследника на основу закона и уступања проглашена је супруга оставиоца ББ јер су малолетне ВВ и ГГ дале наследничку изјаву да се прихватају наслеђа које им по закону припада и одричу се у корист мајке ББ која се прихватила наслеђа које јој по закону припада као и уступљених делова. Висина наслеђене имовине тужене ББ је већа од потраживања које тужилац тужбом потражује. Покојни ДД је са закашњењем исплатио купопродајну цену фирми тужиоца па је пред Основним судом у Алексинцу у предмету П 394/18 вођен парнични поступак по тужби поднетој 3.5.2018. године од стране фирме тужиоца против овде тужених, ради накнаде штете у виду законске затезне камате у износу од 6.204,72 евра у динарској противвредности због доцње у исплати купопродајне цене за предметну непокретност јер је уговорено да иста буде плаћена до 30.4.2013. године а исплаћена је сукцесивно у ратама до октобра 2015. године, који поступак је окончан повлачењем тужбе услед испуњења захтева од стране тужених.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, да је тужилац позајмио пок. ДД износ од 11.000,00 евра дана 29.3.2013. године са роком враћања до 31.8.2013. године, те да се радило о бескаматном зајму који тужиоцу није враћен, сходно члановима 557, 562 став 1 ЗОО и 212 став 1, 216 и 222 Закона о наслеђивању нашао да је тужилац у својству зајмодавца своју уговорну обавезу извршио, предавши покојном ДД на зајам износ од 11.000,00 евра који тужиоцу није вратио, па имајући у виду чињеницу да је висина наслеђене имовине пок. ДД већа од висине утуженог потраживања тужиоца по основу закљученог уговора о зајму са правним претходником тужених, то исте у целости одговарају за предметни дуг свог правног претходника. Одлука о законској затезној камати донета је на основу члана 277 у вези члана 324 став 1 ЗОО, имајући у виду да је зајмопримац пао у доцњу истеком последњег дана уговореног рока за плаћање предметне обавезе.

За овакав закључак првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, као другостепени. Правилно су обавезане тужене као законске наследнице да тужиоцу врате позајмљени новчани износ, имајући у виду да се постојање обавезе тужених огледа у томе да је имовина коју су наследиле, односно њена вредност већа од вредности дуговања оставиоца. Смисао наслеђивања сходно члану 222 Закона о наслеђивању је у томе да наследник, преузимајући право и имовину умрлог, преузима и његове обавезе имовинске природе. Стога, за дугове оставиоца наследник сходно наведеној законској одредби одговора до висине вредности наслеђене имовине. Санаследници солидарно одговарају за оставиочеве дугове сходно члану 224 Закона о наслеђивању, сваки до висине вредности свог наследног дела, без обзира на то да ли је извршена деоба наследства, а дугови међу санаследницима деле се сразмерно

њиховим наследним деловима. Дакле, солидарна одговорност санаследника постоји само до висине вредности свог наследног дела сваког од њих. Притом, када наследник уступи сопствени наследни део санаследнику (без обзира да ли је то учињено наследничком изјавом, у оставинском поступку или доцније, на основу уговора о уступању наследног дела) уступилац за дугове одговара до висине наследног дела (иако му ништа не остаје од заоставштине) с тим што се пријемникова одговорност не повећава за уступљени део. ДД је преминуо а иза њега су наследнице све три тужене па без обзира што тужене мал. ВВ и мал. ГГ нису оглашене за наследнице на његовој заоставштини по решењима О 560/17 од 20.6.2017. године и О 2720/17 од 15.11.2017. године, јер су дале наследничке изјаве да се прихватају наслеђа које им по закону припада и одричу се у корист своје мајке која се прихватила наслеђа које јој по закону припада као и уступљених делова, а сходно члану 216 став 1 Закона о наслеђивању одрицање у корист одређеног наследника сматра се изјавом о пријему наслеђа уз истовремено уступање наследног дела, те исте одговарају за његове дугове према члану 222 у вези члана 224 Закона о наслеђивању.

Жалбом тужених се побија правилност оцене изведних доказа, посебно исказа тужиоца, иако је првостепени суд утврдио све важне чињенице од којих зависи одлука о основаности тужбеног захтева сходно овлашћењу из члана 8 ЗПП, и то да на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, по свом уверењу одлучује које ће чињенице да узме као доказане, па је на тај начин правилно оценио и прихватио исказ тужиоца налазећи да је јасан, уверљив и сагласан изведеним доказима.

Тако је првостепени суд делимично прихватио исказ сведока ЕЕ, оца покојног ДД, у погледу чињеница које се тичу степена изграђености објекта који је био предмет купопродаје, да је исти био присутан током једног састанка између тужиоца и његовог покојног сина током преговора око те купопродаје као и у погледу околности да је тужилац фактички изводио грађевинске радове на довршетку градње купљених апартмана, те да су ови радови сукцесивно плаћани тужиоцу на руке, на који начин су у целости исплаћени у вредности израженој од стране сведока на оквиран начин (а која свакако не одговара вредности потраживања тужиоца у овом спору), те да приликом вршења исплата нису сачињаване признанице, које чињенице тужилац и није спорио. Правилно првостепени суд није прихватио исказ овог сведока у делу у коме је навео да је плаћање износа од 11.000,00 евра уговорено између пок. ДД и овде тужиоца као средство обезбеђења да ће тужиоцу цена за грађевинске радове које је изводио бити исплаћена, те да до позајмице није ни дошло, имајући у виду да је супротан осталим изведеним доказима и утврђеном чињеничном стању као и овереној изјави о дугу пок. ДД и писаном уговору о извођењу грађевинских радова закљученог између пок. ДД и ..., те страначком исказу тужиоца у том погледу.

Наиме, пок. ДД је истог дана закључио уговор о продаји непокретности, те оверио изјаву о дугу, а већ наредног дана је закључио Уговор о извођењу грађевинских радова са ... којим је предвиђена пре свега оквирна цена радова, која не одговара висини новчаног износа који је пок. ДД у сачињеној изјави навео да дугује тужиоцу (предвиђена цена радова је око 17.000 евра), те је као средство обезбеђења плаћања цене за изведене радове уговором о извођењу радова договорена и могућност конституисања хипотеке на купљеној непокретности. У таквој ситуацији, правилно

првостепени суд налази да када је плаћање за изведене радове обезбеђено пре свега постојањем писаног уговора о наведеном, односно уговореним средством обезбеђења у виду хипотеке, те имајући у виду неслагање висине новчаног износа означеног у изјави о дугу и вредности изведених радова, са животног апспекта је неуверљиво да је предметна изјава пок. ДД дата у ту сврху (као средство обезбеђења) с обзиром да је на наведени начин потраживање по основу извођења грађевинских радова евидентно обезбеђено самим уговором. Притом је тужена ББ у свом страначком исказу негирајући наводе тужбе у погледу битних чињеница које се тичу односа по основу усменог уговора о зајму између тужиоца и њеног покојног супруга, изразила незнање, истакла да јој супруг није причао ништа о томе какав је био договор између њега и тужиоца у погледу продаје непокретности у ..., да је са супругом иначе површно разговарала о његовим пословним обавезама, да он њој никада није говорио да ли неком дугује, да је сам одлучио да купи кућу, па је правилно њен исказ оцењен као непрецизан и паушалан.

Неосновано у жалби тужене указују да је исказ тужиоца контрадикторан указивањем да је тужилац у исказу на записнику дана 03.10.2019. године, на страни 3 изјавио: “Када сам поменуо да сам издао предрачун ДД на име опремања ове куће да појасним нисам ништа њему издао”, а након две године трајања парнице доставља суду уговор о извођењу грађевинских радова између покојног ДД и фирме, а чији је саставни део Понуда са предмером и предрачуном радова за које тужилац тврди да их није издао покојном ДД. Ово из разлога што је тужилац на истом том рочишту изјавио да није издао ништа покојном ДД већ су заједнички сумирали колико је новца неопходно за опремање апартмана у тој кући, те да се предрачун није односио на било какве неизведене радове нити се фирма тужиоца обавезала да било какве додатне радове изврши на овој продатој непокретности. Такође, на истом рочишту тужилац се изјаснио да његова фирма није изводила било какве грађевинарске радове на овој продатој непокретности након њене продаје и додао да је упознат да је нека друга фирма вршила грађевинарске радове за рачун пок. ДД, те истакао да се овај зајам није односио на вршење било каквих грађевинских радова. Овакав његов исказ, супротно жалбеним наводима, није контрадикторан његовом исказу приликом суочења са поменутиим сведоком на рочишту дана 30.11.2021. године, где је тужилац навео да је изводио радове, да је изводила фирма, а не он, имајући у виду да је утврђено да је фирма ... изводила радове, а да је тужилац фактички изводио радове на доградњи тих седам апартмана, па супротно наводима жалбе не произилази да је тужилац негирао било какву повезаност са извођењем грађевинских радова, те да је касније мењао свој исказ, управо имајући у виду да је на рочишту дана 30.11.2021. године, објаснио да раније није помињао ... јер је сматрао да то није од значаја и тек када је упитан од стране суда која фирма је изводила радове, он се тада изјаснио и тада је доставио Уговор о извођењу радова бр. 01-3/13 од 30.3.2013. године. Због тога је, и по налажењу овога суда, правилно прихваћен исказ тужиоца у погледу битних чињеница као веродостојан с обзиром да тужилац који је током поступка саслушан у три наврата, казивао на јасан и детаљан начин, пратећи верно хронолошки след догађаја, децидно се изјашњавајући, изражавајући о битним чињеницама неспоредна сазнања, а чији наводи су у потпуности потврђени писаним доказима, пре свега изјавом сада пок. ДД од 22.3.2013. године.

Жалбени навод тужених да је са животног аспекта потпуно нелогично да суд

прихвати тезу тужиоца да својим познаницама из викенд насеља у ... (са којима није био у пријатељским односима) позајми 11.000,00 евра оцењени су неоснованим имајући у виду да је тужилац покојног ДД и његову супругу познавао од 2009. године јер су биле комшије, а такође је у свом исказу навео да их је знао као поштене људе и да им је веровао. Како Закон о облигационим односима за уговор о зајму не предвиђа писану форму за закључење истог, немају утицаја жалбени наводи тужених да предметну позајмицу не прати ни уговор о зајму нити овера потписа уговорних страна, нити признаница о исплати-пријему новца потписана од стране зајмодавца и зајмопримца нити да се у предметној изјави о дугу уопште не помиње реч зајам као основ дуга. Супротно жалбеним наводима, тужилац није позајмио покојном ДД новчани износ од 11.000,00 евра без икаквог доказа већ је управо као доказ има његову писану изјаву о дугу на основу које је и поднео ову тужбу. Неосновано се жалбом указује и да тужилац пет година није утужио зајам, док је ДД био жив, имајући у виду да се тужилац у страначком исказу изјаснио да је више пута опомињао ДД да му овај новац врати и да ће у супротном поднети тужбу суду, да ДД дуг никада није оспоравао, но међутим пролонгирао је његово плаћање.

Другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе тужених али их посебно не образлаже сходно овлашћењу из члана 396 став 2 ЗПП.

Имајући у виду наведено, на основу члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, одлука о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде не може се прихватити као правилна, јер је донета погрешном применом материјалног права, на шта се основано указује жалбом тужиоца.

Наиме, чланом 153 став 2 ЗПП прописано је да ако странка делимично успе у парници, суд може с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова. Чланом 154 истог закона прописано је да ће суд приликом одлучивања које ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове ови трошкови одмериће се по тој тарифи.

Основано се жалбом тужиоца указује да му нису признати трошкови за заступање на рочишту одржаном дана 30.11.2021. године које је трајало дуже од једног сата (започело у 12,00 часова а окончано у 13,15 часова) сходно Тарифном броју 15 став 3 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката којим је прописано да за присуствовање рочиштима, одржаним или неодржаним, адвокату припада, поред награде за заступање, и награда за сваки започети сат, рачунајући од времена када је почетак био заказан, у износу од по 50 поена, док је чланом 15 прописано да вредност једног поена износи 30,00 динара, због чега тужиоцу за приступ на ово рочиште припада поред износа од 12.750,00 динара још износ од 1.500,00 динара, укупно 14.250,00 динара. Поред тога, тужиоцу није признат ни тражени трошак састава жалбе изјављене на претходну првостепену одлуку, која одлука је у деловима по тој жалби укинута одлуком овога суда, на шта се основано жалбом тужиоца указује.

Због тога тужиоцу који је био заступан од стране пуномоћника адвоката, сходно одредбама члана 150 – 163 Закона о парничном поступку, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 37/21) и таксене тарифе из Закона о судским таксама, припадају трошкови и то: за састав тужбе у износу од по 11.250,00 динара, за приступ на 7 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара и за приступ на 1 одржано рочиште од 30.11.2021. године износ од 14.250,00 динара, за састав жалбе износ од 22.500,00 динара, за обрачунату таксу на тужбу, одлуку и жалбу у износу од по 55.290,00 динара, што све укупно износи 303.120,00 динара. На досуђени износ тужиоцу припада и законска затезна камата почев од дана наступања услова за извршење одлуке до исплате, сагласно члановима 277 став 1 и 324 став 1 ЗОО.

И по налажењу овога суда тужиоцу правилно нису досуђени трошкови за састав поднеска од 17.12.2021. године јер је истим достављен оригинал копије исправе предате на рочишту што је могао доставити на рочишту, па није од утицаја то што је тим поднеском поступљено по налогу суда, нити би се због увида суда у оригинал рочиште одлагало, на шта се неосновано жалбом указује, због чега се не ради о нужном трошку.

Правилно је првостепени суд у погледу тражених трошкова превоза пуномоћника тужиоца нашао да тужиоцу не припадају ови издаци у смислу одредбе члана 150 Закона о парничном поступку с обзиром да је странка ангажовала адвоката из места које се налази ван седишта суда, иако у седишту суда има адвоката, па јој се имају признати трошкови које би имала према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката као да је исти из места у коме се налази седиште суда. Због тога путни и остали трошкови пуномоћника-адвоката из члана 9 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката за обављање послова заступања пред судом изван седишта адвокатске канцеларије не спадају у нужне трошкове, али ће адвокат ове трошкове моћи да наплати од странке сходно наведеном члану, која га је ангажовала за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, па су супротни жалбени наводи тужиоца оцењени неоснованим.

Иако првостепени суд погрешно сматра да тужиоцу не припада накнада на име путних трошкова и дангубе за приступ суду с обзиром да се ради о парничној странци која предметни поступак води у свом интересу, а на којој је процесно право а не обавеза да суду присупи ради личног саслушања ово није имало утицаја на правилност одлуке о трошковима, јер и по налажењу овога суда тужиоцу не припада накнада путних трошкова и изгубљене зараде.

Наиме, сходно члану 7 став 1 Правилника о накнади трошкова у судским поступцима (“Службени гласник РС”, бр. 9/16, са каснијим изменама и допунама) надокнађују се трошкови путовања најкраћим путем и најекономичнијим средством јавног превоза у висини стварних издатака за путовање, а ставом 2 да се путни трошкови надокнађују у висини стварних издатака за путовање, који се утврђују на основу превозне карте или на други погодан начин. Чланом 10 прописано је да се изгубљена зарада надокнађује учеснику у поступку који је у радном односу, који је земљорадник или предузетник или који остварује зараду на други начин у складу са

законом а чланом 11 да лицу у радном односу зараду надокнађује послодавац, те да послодавац има право да од суда, односно другог органа који води поступак захтева надокнаду износа који је лицу у радном односу исплатио на име накнаде зараде. Чланом 32 прописано је да се ради остваривања права на накнаду трошкова и за награду, уз захтев подносе и докази којима се правдају учињени издаци, односно износ награде обрачунате по одредбама овог правилника (рачуни, карте за превоз, трошковници и др.). Како тужилац није пружио доказе о висини стварних трошкова које потражује а притом изгубљену зараду надокнађује послодавац, то му правилно ови трошкови нису признати, због чега су супротни жалбени наводи тужиоца оцењени неоснованим.

Правилном применом одредби чланова 153 и 154 Закона о парничном поступку, решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде, преиначено је применом одредбе члана члана 401 тачка 3 ЗПП у вези члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку и донета одлука као у ставу другом изреке ове пресуде.

Пошто тужене нису успеле са жалбом то им не припадају трошкови другостепеног поступка а будући да је тужилац успео са жалбом у незнатном делу то су применом члана 165 у вези члана 153 ЗПП одбијени њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка, решењем садржаним у ставу трећем изреке ове пресуде. Поред тога, према Тарифном броју 1 Таксене Тарифе из Закона о судским таксама у тачки 7 прописано је да се за жалбу против решења првостепеног суда плаћа такса само онда ако се жалбом побија решење које подлеже плаћању таксе по тарифном броју 2, а Тарифним бројем 2 став 8 да се за решење о трошковима поступка, када се о њима одвојено одлучује, плаћа такса из става (1) овог тарифног броја, што овде није случај, то тужилац нема обавезу плаћања таксе на жалбу па му тражени трошкови по овом основу свакако не припадају.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић ,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић